

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: JUDr. I. L., narozený X, bytem X,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 304 13 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 20.12.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2021, č. j. PK-DSH/9173/21,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2021 č.j. PK-DSH/9173/21 a předcházející rozhodnutí Městského úřadu Blovice, Odboru správního a vnitřních věcí, č.j. MUBlov 11721/21/OV/Šab ze dne 21.7.2021 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 20.12.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2021 č.j. PK-DSH/9173/21, jehož kopie byla následně

připojena, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Blovice, Odboru správního a vnitřních věcí (dále jen **správní orgán I. stupně** či **MÚ**), ze dne 21.7.2021 č.j. MUBlov 11721/21/OV/Šab, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dne 16.05.2021 dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o silničním provozu**), v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a zároveň mu byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

2. V **žalobě** žalobce namítal zejména faktickou nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí správního orgánu prvního (tj. MÚ) a druhého stupně (tj. žalovaného), byť se jejich odůvodnění jeví jako obsáhlé, a také nesprávné vyhodnocení důkazů. Dále namítal nesprávné právní posouzení jeho jednání, zejména v otázce krajní nouze, a rovněž závažná procesní pochybení obou správních orgánů týkající se hlavně neproověření rychloměru, otázky profesní zdatnosti zasahujících policistů a jejich přípravy k měření rychloměrem, nezjištění správné důkazní situace a skutkových okolností a tudíž vyvození z nich nesprávných závěrů, i nesprávné aplikace práva, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivé správní řízení. Závěrem proto požadoval zrušení rozhodnutí MÚ i žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení orgánu prvního stupně; požadoval i náhradu nákladů řízení bez specifikace.

Také bylo uvedeno, že provedené měření rychlosti považuje žalobce za neplatné, neboť z provedeného důkazního materiálu ve spisech vyplývá, že bylo měřeno na nevhodném místě, kde hlavním motivem bylo rychlé vykazování činnosti, což potvrdila vyslychaná policistka. Dále měření neodpovídalo předepsaným podmínkám pro použitý měřicí přístroj. Zasahující policisté ve svém výsledku nemluví pravdu, když říkají, že kdyby předjížděné vozidlo jelo rychle, zcela určitě by ho také změřili a zastavili. To je naprostý nesmysl, protože na předjížděném vozidle nikde na fotografiích nebyl záměrný kříž, nebo tyto fotografie předloženy nebyly a je evidentní, že pokud vozidla jela vedle sebe, zaměřil policejní orgán pozornost na vozidlo, které předjíždí. U předjíždění již druhé vozidlo bylo v zákrytu a nelze ho změřit. Navíc v době, kdyby policejní orgán mohl první vozidlo měřit a předjíždějící vozidlo by nebylo ještě vedle něho, byla tato vzdálenost více jak 600m a na tuto vzdálenost radar zaměřen nebyl a policisté by ho neaktivovali. Z této skutečnosti je patrné, že policejní orgán se snaží neobjektivně situaci vysvětlovat proti žalobci a tuto skutečnost odvolací orgán (tj. žalovaný) plně přejímá a o otázce neplatnosti měření, kdy radar měřil vozidlo v zatáčce, nemá cenu více dodávat. Radar zcela určitě nedodržel nulový úhel, což dokládá fotografie a je úplně jedno, co potom o této záležitosti tvrdí svědci. Že na vozidle je záměrný kříž, to je samozřejmě pochopitelné, byl by tam i v úhlu 60 stupňů, neboť úhel se na plochu vždy promítne plošně. Maximálně by se daly měřit vzdálenosti jednotlivých ramen kříže, kde je tento kříž kratší či delší. Je to ale jinak nesmyslný argument, že by pod úhlem na vozidle nebyl záměrný kříž. Díky zatáčce se kříž na vozidle navíc posouvá ve vodorovném směru. Neplatnost měření oba dva správní orgány obcházejí skutkovým nadhledovým tvrzením, že pokud by měření probíhalo špatně, radar by zcela určitě měření neprovedl, ale ve spisovém materiálu není pro takovouto úvahu nikde žádná opora, jediné co bylo předloženo ve spise, a to ještě samotným žalobcem, je, že u tohoto typu radaru neexistuje žádná úhlová tolerance. Fotografie jasně ukazuje, že se jednalo o

zátáčku. Pokud policistka tvrdila, že radar nastavila dle návodu, byla to její úniková formulace, protože na otázku jak radar nastavila, vůbec nevěděla, co má odpovědět. Z její věty totiž vyplývá, že policistka netušila, jak se radar správně nastavuje a nebylo schopna tento postup popsat a obecná formulace dle návodu nemůže být dostatečná pro to, aby se prozkoumala profesionální úroveň osoby, která radar obsluhuje. Pokud správní orgán chtěl vyvodit tyto důsledky z obecných vět svědků, měl vést dokazování takovým způsobem, aby veškeré pochybnosti rozplynul. Další úvaha, že pokud by měření bylo nezpůsobilé, radar by rychlost nezměřil, je opět lichá a neprofesionální. Pokud by takové tvrzení bylo pravdivé, neměl by tím pádem existovat ani jeden případ, kdy došlo k nesprávnému měření a nebylo by nutno v návodu radaru popisovat, že radar nesmí měřit pod úhlem. Z tohoto pohledu je tvrzení obou správních orgánů logicky nesprávné. Podle žalobce měření neproběhlo standardním způsobem a za standardních podmínek a nemůže být důkazním objektivním podkladem pro změřenou rychlost, proto správní orgán na základě těchto skutkových zjištění nemohl dospět ke svému rozhodnutí, jak dospěl, a pokud se tak stalo, je rozhodnutí nesprávné.

Dle žalobce je nejzákladnější otázkou zrychlení předjížděného vozidla, přičemž sám správní orgán ale potvrdil, že nelze vyvrátit to, že předjížděné vozidlo zrychlilo. Zrychlení vozidla je rovněž přestupkem a je evidentní, že žalobce musel na tuto situaci nějak reagovat, zvláště když se blížil konec přerušované čáry, tedy konec možnosti pro předjíždění. V této věci se však posuzuje pouze rychlost žalobce a ten evidentně musel reagovat na zrychlující se předjížděné vozidlo. Pokud je rozdíl 5 km/hod. pro třetí kvalifikační podstatu, o kterou v daném případě jde, je evidentní, že při zrychlení předjížděného vozidla o 5 – 10 km/hod. muselo předjíždějící vozidlo zrychlit dvakrát více, ale tímto tvrzením žalobce se žalovaný vůbec nezabýval. Naopak v neprospěch žalovaného (pozn.: správně žalobce) začal vysvětlovat, že se měl žalobce zařadit a měl přestat předjíždět a tuto skutečnost bral jako fakt a zcela ignoroval, že vlastně úvaha řidiče za změněných podmínek, již nemá příčinnou souvislost s jeho přestupkem. Jedná se totiž o zcela jinou a novou situaci, která nastala až po zahájení předjíždění, jež byla vyprovokována jednáním třetí osoby a nemá vliv na původní přestupek a řidič nemůže předpokládat úmyslné jednání třetí osoby. Krajiní nouze u předjíždějícího řidiče vznikla teprve až při předjíždění a měla vliv na překročení rychlosti o 5 km/hod. Pokud oba správní orgány činí znaleckou úvahu, že se žalobce měl zařadit zpět do kolony vozidel, tak je to úvaha zcela laická a nemá oporu v provedených důkazech. Správní orgány zde chtějí vyloučit krajiní nouzi žalobce, že mohl řešit situaci jiným způsobem, ale dle žalobce existoval jiný způsob, jak reagovat, a to zrychlit a předjíždění dokončit.

Žalobce nesouhlasil s žalovaným ohledně hodnocení fotografie, že k zařazení bylo dostatek místa, když nedokáže říci, v jaké fázi překročení 140 km rychlosti se předjížděné vozidlo nacházelo, kdy předjížděné vozidlo začalo zrychlovat, kdy si toto předjíždějící měl uvědomit a kolik času měl na vyřešení situace a zda tvrzená mezera tam v té době byla apod. Dle žalobce by každý znalec jeho verzi potvrdil, že řešení situace dokončením předjížděcího manévru dokonce ještě před plnou čarou bylo řešením nejpříjemnějším a nejsprávnějším a jenom to, že se nic nestalo a žalobce situaci vyřešil na úkor zvýšení rychlosti, nedává správním orgánům oprávnění situaci laicky posoudit. Správní orgán ani není schopen určit dle fotografie, jaká vzdálenost byla mezi jedoucimi vozidly, kam se měl žalobce zařazovat, na což by jedoucí vozidla musela reagovat zrychlením či zpomalením, čímž by vznikla krizová situace, která by mohla mít i následky střetu či kolize.

Rovněž žalobce poukázal na to, že ve spisovém materiálu je pouze fotografie, kdy je již po situaci a jiné fotografie policejní orgán nepředložil. Úvahy, kdo, kdy a jak jel, v jakých rychlostech a časech se vozidla nacházela v době předjíždění a co řidič tím pádem měl činit, jsou zcela za této důkazní situace liché a potvrzují záměr žalovaného za každou cenu prvnímu stupni vyhovět. Pokud správní orgán chce těmito úvahami jít a vzít je za podklad rozhodnutí, měl by se zcela určitě obrátit na znalce. Žalobce také nesouhlasil s tím, že správní orgán nemůže jinak než hodnotit přestupek dle kvalifikačního předpokladu a tedy rychlosti a nemůže použít nižší kvalifikaci. Pokud přestupkové řízení se řídí zásadami trestního práva, pak z těchto zásad je jasné, že tak to učinit lze a zase se jedná o zcela formalistický výklad práva, který by se snad na úrovni odvolacího orgánu neměl objevovat.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 22.10.2021, č.j. PK-DSH/9173/21** bylo žalovaným dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí MÚ ze dne 21.7.2021, jak uvedeno shora v bodě 1. Z velmi obsáhlého odůvodnění rozhodnutí ze dne 22.10.2021 vyplývá popis správního řízení v této věci a mimo jiné, že dne 16.5.2021 bylo hlídkou Policie ČR prováděno měření rychlosti vozidel na pozemní komunikaci silnice č. I/20 mezi obcemi Chocenická Lhota a Vlčtejn ve směru jízdy na Plzeň a to v blízkosti odbočky na obec Chlum a v 19:30 hodin byla naměřena radarovým rychloměrem zn. LaserCam 4 motorovému vozidlu tovární značky Volvo, RZ: X, rychlost 150 km/h, po odečtení $\pm 3\%$ odchylky měřícího zařízení 145 km/h, a to v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, čímž řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 55 km/h. Po zastavení vozidla na základě předložených dokladů (OP č. X a ŘP č. X) byl bezpečně ztotožněn žalobce jako řidič vozidla a na místě mu bylo sděleno, jakého přestupku se dopustil, bylo sepsáno oznámení, žalobce se do formuláře vyjádřil, že předjížděl před koncem přerušované čáry, podepsal jej. Oznámení o přestupku bylo předáno správnímu orgánu I. stupně dne 19.5.2021, který spisový materiál doplnil o výpis z karty řidiče - žalobce. Správní orgán I. stupně ve věci vydal příkaz, jehož doručením žalobci dne 26.5.2021 bylo řízení o projednávaném přestupku zahájeno a podáním včasného odporu byl příkaz zrušen, správní orgán pokračoval v řízení a nařídil ústní jednání na den 1.7.2021, které se konalo za přítomnosti žalobce, tento byl poučen a bylo zopakováno obvinění, dále proběhlo dokazování listinami a výsledkem zasahujících policistů prap. M. a prap. S. Na žádost žalobce byl do spisu vložen Certifikát o schválení typu měřidla a žalobci byl dán prostor vyjádřit se k věci. Na základě všech podkladů vydal správní orgán I. stupně napadené rozhodnutí ze dne 21.7.2021, proti němuž podal žalobce odvolání, v němž mimo jiné uvedl, že ho považuje za nezákonné a věcně nesprávné v celém rozsahu, neboť má za to, že z provedeného dokazování jeho vina ve smyslu napadeného rozhodnutí nevyplývá. V odvolání žalobce poukázal na to, že rychlost vozidla byla měřena na nevhodném místě, a to v levotočivé zatáčce, což je zjevné z fotodokumentace, která je součástí spisu, a došlo k měření rychlosti ve vzdálenosti 320 m od měřidla, tedy stále ještě v levotočivé zatáčce, tudíž si zasahující policisté měli být vědomi, že měření neprovádí správně, avšak fakticky podmínky měření nijak neřešili a změřili rychlost jeho vozidla. Dle žalobce bylo předmětné měření rychlosti nevhodné i s ohledem na dobu jeho uskutečnění, neboť k měření došlo v okamžiku dokončování předjíždění jiného vozidla, které nenadále zrychlilo, čímž ho donutilo ke zrychlení vozidla, neboť v opačném případě by nemohl bezpečně dokončit předjížděcí manévry před blížící se plnou čarou a případnými protijedoucími vozidly; toto nepředvídatelné jednání řidiče předjížděného vozidla lze hodnotit jako porušení ust. § 17 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále žalobce uvedl, že

byl s ohledem na provoz vozidel za ním nucen předjížděcí manévř dokončit, neboť případným zařazením zpět do pravého jízdního pruhu za předjížděné vozidlo by nejméně ohrozil řidiče za ním, když neměl ani nemohl předpokládat, že bude nucen reagovat na nepředvídatelné chování předjížděného řidiče, a to právě zrychlením nad hranici dovolené rychlosti více jak o 50 km/h a na podporu svého tvrzení podotkl, že bylo provedeno několik měření rychlosti, která se snižovala až na 103 km/h, avšak vzdálenost mezi předjížděným a předjíždějícím vozidlem byla konstantní. Naměřená nejvyšší rychlost tedy nepochybně byla naměřena při dokončování předjížděcího manévru, kterému následovalo okamžité snížení rychlosti až na 103 km/h, což byla minimální rychlost, při které nedošlo k omezení předjížděného vozidla. Žalobce se také neztotožnil s tvrzením zasahující policistky M. o tom, že kdyby předjížděné vozidlo překročilo nejvyšší povolenou rychlost, tak by jej také zastavili, což je v rozporu s dokumentací, neboť předjížděné vozidlo bylo po celou dobu v zákrytu předjíždějícího vozidla žalobce, a proto nemohla být měřena jeho rychlost. Dále žalobce zdůraznil, že měření neprobíhalo v nulovém úhlu, vypovídá pořízená fotodokumentace, z níž je zřejmé, že měření probíhalo uprostřed levotočivé zatáčky, přičemž měřicí kříž se na vozidle posunuje a s ohledem na to, že měřidlo bylo stále na stejném místě, je evidentní, že úhel měření nebyl nulový. Za situace, kdy měření rychlosti bylo provedeno v zatáčce v rozporu s návodem k obsluze měřidla, nelze považovat výsledek měření za spolehlivý, neboť s účinky tímto způsobem vyvolaného zkreslení výsledku měření je nutno počítat a příslušným nastavením měřidla je eliminovat. Dle žalobce se správní orgán I. stupně jeho námitkami vůbec nezabýval, když výsledky měření bez řádného odůvodnění převzal jako jednoznačné a správné, přičemž předložený certifikát pouze v obecné rovině vymezuje charakteristiku a podmínky užití měřidla, ale ničeho však nevypovídá o správnosti nastavení, jakož ani o užití měřidla v souladu s návodem v daném případě, a on má naopak za prokázané, že měřidlo bylo použito v rozporu s podmínkami jeho užití. Rovněž žalobce namítal, že policistka M., která měřidlo nastavila, ani nevěděla, kdy byla proškolená a uvedla, že měřidlo nastavuje podle návodu a dle ní je jedno, zda se rychlost vozidla měří šikmo nebo rovně, když toto je v přímém rozporu s certifikátem o schválení typu měřidla. Také žalobce namítal, že v daném případě absentoval zákonem stanovený účel měření, kterým je výlučně zájem na zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a měření rychlosti bylo prováděno na místě, kterému předchází dlouhý přehledný úsek mimo zástavbu, nejedná se tak o rizikový úsek a dle policistky M. měli vykázat nějakou činnost, tak se rozhodli provést měření právě tam. Žalobce ještě namítal, že v předmětném úseku začal předjíždět a nedodržel zákonem předepsanou rychlost 90 km/h, ale v tomto úseku většina řidičů zrychlí, neboť najíždějí do táhlého kopce, zejména ti, jejichž obsah motoru vylučuje zrychlení v kopci. Předjížděné vozidlo s největší pravděpodobností takové vozidlo bylo, neboť se jednalo o starší výrobní typ a nemuselo jít ani ze strany tohoto řidiče o úmyslný záměr, nicméně pro výsledek a důsledek je to nepodstatné.

Žalovaný se vyjádřil ke všem odvolacím námitkám žalobce, ale žádnou z nich neuznal důvodnou, protože dle něho ze snímků fotodokumentace měření, založených ve spisové dokumentaci na s. 5 a s. 6, je zcela evidentní, že záměrný kříž je zřetelně vycentrován na střední část měřeného příjíždějícího vozidla, přičemž vozidlo je na fotodokumentaci situováno v přímém směru k rychloměru, čemuž odpovídá i pozice kol vozidla, která tento přímý pohyb vozidla naznačuje; také policista S. při ústním jednání potvrdil, že uvedené měření bylo prováděno na rovném úseku silnice. Dle ustálené judikatury pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu

s manuálem k obsluze, výběr nesprávného měřicího stanoviště by měl za následek vypnutí rychloměru, a jestliže by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j.: 3 As 82/2012-27 nebo ze dne 4.12.2013, č.j.: 1 As 83/2013-60). V této věci se chybová zpráva na displeji radaru neobjevila, oba policisté ve své výpovědi dále potvrdili, že laserový měřič byl nastaven v souladu s návodem k použití, a že jsou pravidelně proškolení k obsluze radaru, přičemž popsali proces měření rychlosti, nelze zpochybňovat správnost výsledků a z fotodokumentace měření nikterak nevyplývá, že by v daném případě bylo předmětné vozidlo měřeno v zatáčce, přičemž danému závěru svědčí i výstup pořízený měřicím zařízením, z kterého je zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný, nesprávnost měření lze vyloučit. V této věci je zcela irelevantní, jak byla měřena rychlost jiných vozidel a případné protiprávní jednání dalších osob.

Dále žalovaný uvedl, že lze z námitek usoudit, že žalobce považuje své jednání za jednání v krajní nouzi, která by vylučovala protiprávnost jeho jednání (§ 24 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**). K tomu žalovaný citoval rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 42 A 19/2014-28 ze dne 10.5.2017 a poukázal na skutečnost, že nejvyšší dovolenou rychlost nesmí řidič překročit ani při předjíždění. Jestliže se tedy žalobce pohyboval na pozemní komunikaci, kde je povolena maximálně rychlost 90 km/h, neměl ji překročit ani při předjíždění, ale překročil ji minimálně o 55 km/h, nejedná se tedy nikterak hraniční mírné překročení rychlosti, i když poté vozidlo zpomalovalo a rychlost snížil na 103 km/h (po odečtu odchylky 100 km/h), i tak překročil dovolenou maximální rychlost 90 km/h a přitom sám uvedl, že při rychlosti 103 km/h nedošlo k omezení předjížděného vozidla. Tvrzení žalobce, že z fotodokumentace měření je zřejmé, že mezi předjížděným vozidlem a jeho vozidlem je po předjetí stále stejný rozestup, jsou pouze jeho ničím nepodložené spekulace, protože na celkem čtyřech snímcích z devíti předjížděného vozidla za jeho vozidlem vidět není, a z ostatních snímků nelze zcela objektivně stanovit, jaká je mezi vozidly vzdálenost. Žalovaný také uvedl, že z výpovědi obou policistů vyplynulo, že rychlost předjížděnému vozidlu také byla měřena, a pokud by překročilo dovolenou rychlost, bylo by také zastaveno, tedy překročení dovolené rychlosti u předjížděného vozidla nebylo zjištěno (resp. z výpovědi policistky vyplynulo, že zastavují vozidla, která překročí nejvyšší dovolenou rychlost, ale zároveň překročí i rychlost nastavenou na radaru). Tvrzení žalobce, že předjížděnému vozidlu nemohla být rychlost změřena, protože jelo za ním v zákrytu, je vyvráceno výpovědi obou zasahujících policistů při ústním jednání.

Podle žalovaného předjíždějící řidič musí počítat s tím, že řidič předjížděného vozidla nemusí okamžitě zpozorovat, že je předjížděn a nesmí tedy zvyšovat rychlost (§ 17 odst. 4 zákona o silničním provozu). Ze snímků z měření, zejména z prvního, vyplývá, že za předjížděným vozidlem je dostatečný rozestup od dalšího vozidla jedoucího za ním (třetí vozidlo na snímku), tedy dostatečné místo pro zařazení se jiného vozidla, tedy vozidla žalobce, pokud by se rozhodl nedokončit přejíždění a vrátit se do pravého jízdního pruhu, jelikož třetí vozidlo je ve větší vzdálenosti. Daná situace v provozu tento manévry, tedy neukončení předjíždění za situace, kdy žalobce zjistil, že nebude moci předjet vozidlo bez překročení (nikoliv hraniční) dovolené rychlosti, umožňovala, v tu chvíli na místě nebyla souvislá kolona vozidel s nedostatečnými rozestupy, za tímto „třetím“ vozidlem žádné

další vozidlo nejede, přičemž žalobce ani netvrdí, že v protisměru jelo vozidlo, které by tímto manévrem ohrozil (uvedl, že musel dokončit předjížděcí manévr před blížící se plnou čarou a případnými protijedoucími vozidly). Návrh žalobce, aby byl ve věci ustanoven znalec, který jeho tvrzení zejména v oblasti riskantnosti „znovuzařazení“ potvrdí, považoval žalovaný za nadbytečný úkon, daná věc si jeho zpracování nevyžaduje, okolnosti případu jsou zřejmé ze spisové dokumentace.

Dále žalovaný konstatoval, že v případě krajní nouze nebezpečí musí přímo bezprostředně a skutečně hrozit, přičemž nebezpečí musí hrozit či trvat v čase i prostoru, a nikoliv jen v představě osoby, která jej odvrací, žalobce, pokud by se zařadil zpět do pravého jízdního pruhu za předjížděné vozidlo, nemohl za dané situace dovodit, že blížící se vozidlo svojí jízdu nepřizpůsobí v důsledku aktuální situace, která by v tu chvíli nastala. Pro závěr o nenaplnění krajní nouze pak však svědčí zejména skutečnost, že nedošlo ke splnění podmínky „nemožnost odvrátit nebezpečí jiným způsobem“. Z okolností daného případu totiž vyplynulo, že se žalobce, pokud zjistil, že nemůže předjíždění dokončit, aniž by překročil takto výrazně nejvyšší dovolenou rychlost, mohl zařadit zpět do pravého jízdního pruhu (za předjížděné či další vozidlo). Předjížděním v rychlosti vyšší než povolené i na komunikaci vyšší kategorie, tj. dálnicích (130 km/h), žalobce ohrozil bezpečnost nejen svou, ale především ostatních účastníků silničního provozu, nemůže dostát ochrany vyplývající z okolností vylučujících protiprávnost z přestupkové odpovědnosti. Navíc je velice nepravděpodobné, že by předjížděné vozidlo natolik zvýšilo rychlost, aby jej žalobce musel předjíždět rychlostí minimálně 145 km/h, jelikož, jak podotýká i sám, jedná o starší výrobní typ (viz fotodokumentace).

S odkazem na rozsudek NSS ze dne 16.1.2013 č.j. 3 As 82/2012-27 žalovaný uvedl, že z povahy přístroje užitého k měření (silničního laserového rychloměru) vyplývá, že pokud přístroj měření provede, a po podá o něm informaci, v tomto případě záznam o přestupku s fotodokumentací, není na místě žádná pochybnost, že měření byla zjištěna správně. Důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, důkazní prostředky dodané policií jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy žalobce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Z fotodokumentace je patrné, že záměrný kříž měřicího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na přijíždějící vozidlo, přístroj jeho rychlost zaznamenal, údaje z měřicího zařízení na fotodokumentaci jsou čitelné a svědčí o tom, že v uvedenou dobu bylo měřeno skutečně vozidlo RZ: X, přičemž je jednoznačně zobrazena i jím dosažená rychlost (150 km/h). Na podkladě těchto skutečností nemá žalovaný o správnosti provedeního měření a jeho výsledku žádných pochybností. V posuzovaném případě došlo ke změření rychlosti, tedy k chybě měření nemohlo dojít, protože v případě vady v měření dojde k zobrazení chybové hlášky namísto naměřené rychlosti, a proto výstup ze silničního rychloměru o naměřené rychlosti je věcně správný, odpovídající návodu k obsluze i judikatuře vycházející z odborných vyjádření (viz citováno výše). Policisté provedli řádným způsobem, v souladu s návodem k použití a za použití rychloměru, který splňoval zákonné podmínky pro jeho užití, měření rychlosti jízdy vozidla žalobce, kterému naměřili rychlost jízdy mimo obec 150 km/h.

Žalovaný dále uvedl, že posoudil proces dokazování i proces hodnocení důkazů správním orgánem I. stupně, zda postupoval v hranicích vymezených zásadou volného hodnocení důkazů, a zda nelze mezi vyslovenými skutkovými závěry a provedenými důkazy konstatovat extrémní rozpor či nepodloženost závěrů provedenými důkazy. Správní orgán

I. stupně provedl důkazy, přičemž po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je skutkový stav věci dostatečně zjištěn, s čímž se žalovaný plně ztotožňuje.

V napadeném rozhodnutí popsal MÚ, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, a jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil, s námitkami žalobce se vypořádal na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí a o tom, jak se skutek odehrál, nevznikla žádná pochybnost. Dále bylo uvedeno s odkazem na rozsudek NSS ze dne 19.7.2015 č.j. 2 As 202/2014-50, že je nadbytečné zjišťovat či dokonce prokazovat, zda k obsluze silničního měřiče byli policisté v nyní projednávaném případě proškoleni, popř. kdy byli proškoleni, když tato činnost spadá do jejich běžné činnosti. Dle výpovědi policisty S. v místě měří rychlost pravidelně, jelikož je to úsek, kde dochází často k dopravním přestupkům právě překračováním rychlosti, jedná se o silnici I. třídy s hustým provozem. Správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí na str. 7 jednoznačně konstatoval, že místo k měření rychlosti bylo vybráno správně, jelikož se jedná o rizikový úsek mimo obec na silnici I. třídy, která je hlavní spojnici obcí z daného směru s Plzní. Navíc se v blízkosti daného místa měření nachází odbočka z hlavní silnice vlevo na obec Chlum, takže je zde nutné dbát zvýšené opatrnosti, věnovat maximální pozornost řízení vozidla a dodržovat předepsanou rychlost, aby při případném odbočování vozidla nedošlo např. k dopravní nehodě, takže měření nebylo motivováno toliko ekonomickým zájmem. Proto se žalovaný plně ztotožnil s názory správního orgánu I. stupně a dospěl k závěru, že nebyly shledány závady ani nedostatky, které by byly způsobily napadené rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti či věcné správnosti zpochybnit, proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí potvrdil.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 17.1.2022** uvedl, že námitky uvedené žalobcem v žalobě hodnotí jako nedůvodné s tím, že se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem k těmto námitkám vyjádřil v napadeném rozhodnutí, protože shodné námitky, které uvádí v žalobě, uvedl žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále žalovaný konstatoval, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnost zjištěn, přičemž nebyly shledány závady ani nedostatky, které by byly způsobily napadené rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti či věcné správnosti zpochybnit. S odkazem na napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný hodnotil žalobu za nedůvodnou, proto navrhl její zamítnutí a souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání s tím, že v případě úspěchu nebude uplatňovat náhradu nákladů řízení. Pro případ, že bude žalobě vyhověno a žalobci bude přiznána náhrada nákladů řízení, žalovaný navrhl stanovit lhůtu k plnění dle zvyklosti Krajského soudu v Plzni na jeden měsíc od právní moci rozsudku.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 22.10.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 17.1.2022 odpovídají obsahu spisu. Ze spisu však nelze zjistit, kterého dne bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí ze dne 22.10.2021 (vypraveno 27.10.2021), i když právní moc je na rozhodnutí vyznačena dnem 11.11.2021, protože na založené kopii doručky (doručováno do trvalého bydliště žalobce, uvedena poznámka: odnos Starý Plzenec 33202) chybí údaj o datu u podpisu a poštovní razítko je rozmazané. Dále z obsahu vyjádření žalovaného ze dne 11.1.2022 k reklamaci zásilky vůči České poště vyplývá, že druhé poštovní razítko na doručence také špatně čitelné je nejspíše data 3.12.2021, ale tento den nedošlo k doručení zásilky, protože z internetové aplikace pošty vyplývá, že zásilka byla na žádost adresáta uložena ve Starém Plzenci ode dne 3.11.2021 do dne 15.11.2021 a

dle podpisu si adresát zásilku prokazatelně vyzvedl osobně, což potvrdil svým podpisem na doručence zásilky; nicméně v žalobě žalobce uvedl, že mu byla písemnost vložena do schránky dne 12.11.2021.

6. Součástí žaloby učinil žalobce i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, tento návrh vzal zpět podáním ze dne 24.1.2022 a soud usnesením ze dne 26.1.2022 č.j. 16 A 1/2022-45 řízení o tomto návrhu zastavil.
7. **Žalobce** v podání doručeném soudu dne 23.3.2022 souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.
8. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Podle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Dle **§ 76 odst. 1 písm. a, b) s.ř.s.** *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.*
10. V **§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3 a 4 s.ř.s.** je stanoveno: *Je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.*
11. Podle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu** *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.*
12. Dle **§ 18 odst. 3 téhož zákona** *řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg, vozidla základní složky integrovaného záchranného systému a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h-1; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km.h-1 a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km.h-1. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h-1.*
13. Podle **§ 125 odst. 5 písm. d) uvedeného zákona** *za přestupek se uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.*
14. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2021 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je částečně důvodná.
15. Zdejší soud žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí správních orgánů nezjistil, jelikož napadené ani jemu předcházející rozhodnutí nejsou

nesrozumitelná, když v odůvodnění těchto rozhodnutí je srozumitelně vyjádřeno, na základě jakých rozhodných skutečností k tam uvedeným závěrům správní orgány dospěly i s odkazem na zákonná ustanovení, tudíž tato námitka není důvodná

16. Také soud neshledal závažná procesní pochybení správních orgánů v této věci, nezjistil ani porušení práva žalobce na spravedlivé správní řízení, kdy po podání odporu žalobcem proti příkazu bylo ve věci konáno ústní jednání za účasti žalobce i zasahujících policistů, kteří byli vyslechnuti a odpovídali i na dotazy žalobce; rovněž byl do spisu na žádost žalobce vložen Certifikát o schválení typu měřidla a žalobci byla dána možnost k věci se vyjádřit, takže tato námitka není důvodná.
17. Stejně tak nebyla zjištěna důvodnou námitka žalobce ohledně toho, že byla hodnocena špatně jeho osoba, neboť správní orgán I. stupně v rozhodnutí na straně 5 v posledním odstavci uvedl mimo jiné, že v bodovém hodnocení má jako řidič v současné době 0 bodů, v záznamech přestupků má celkem 5 záznamů, když s výjimkou posledního se jedná o záznamy starší tří let, proto k těmto záznamům správní orgán nepřihlížel a stav karty řidiče hodnotil v jeho prospěch a byl jedním z důvodů pro uložení trestů v samé spodní hranici zákonem stanovené sazby.
18. Soud však shledal ze strany správních orgánů porušení § 3 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 a to zejména se zněním odstavce 4, v němž je stanoveno, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
19. Z dokumentace založené ve správním spisu ohledně měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem dne 16.5.2021 (celkem 9 snímků) soud zjistil, že námitky žalobce ohledně provedení měření jsou důvodné. Na snímku č. 1 (vzdálenost 308,30m, čas 19:30:49) je uvedena rychlost vozidla žalobce 150 km/h, přičemž je zcela zřejmé z tvaru vozovky a vyznačených čar na ní, že vozidlo žalobce se nachází v zatáčce, byť mírné, a vozidlo (osobní automobil) zachycené za ním, které žalobce dle něho předtím předjížděl, je i na dalších snímcích stále v krátké vzdálenosti za ním, pokud není přímo v zákrytu, z čehož lze jediné usoudit, že v tomto čase jelo přibližně stejně rychle jako žalobce, a ve větší vzdálenosti je v zatáčce zachycen osobní automobil bílé barvy. Jak je ze snímků patrné, žalobce rychlost snížil ve velmi krátkém časovém úseku, jelikož v čase 19:30:54 již byla rychlost 103 km/h (vzdálenost 107,4m) a při rychlosti 132 km/h v čase 19:30:52 (vzdálenost 164,8m) se vozidlo bílé barvy přiblížilo k vozidlu žalobce a za ním jedoucím vozidlem natolik, že při rychlosti vozidla žalobce 117 km/h je již zcela v zákrytu a není vidět. Ze zjištěného tedy vyplývá, že nebyla splněna podmínka obsažená v Certifikátu o schválení typu měřidla (silniční rychloměr typ LaserCam 4), kdy v části Popis měřidla je uvedeno – Jmenovitý měřicí úhel 0°, protože měření rychlosti uvedeným přístrojem v této věci bylo provedeno v zatáčce, byť mírné, když opak nebyl správními orgány prokázán. Přesto slyšený zasahující policista prap. K. S. uvedl mimo jiné, že měření bylo prováděno na rovném úseku silnice, kde měří pravidelně kvůli častým dopravním přestupkům (překračování rychlosti). Dále jmenovaný uvedl, že předtím než vozidlo Volvo změřili, toto předjíždělo jiné vozidlo a zařazovalo se zpět do pravého jízdního pruhu, následně vozidlo žalobce zastavili v prostoru křižovatky na obec Chlum a s řidičem řešili přestupek. V tomto směru však správní orgány nevyvrátily tvrzení žalobce, že k měření rychlosti

v jeho případě došlo v zatáčce nikoli na rovném úseku silnice, jak uvedl zasahující jmenovaný policista, přestože z předmětných snímků je patrné, že se nejednalo o celý rovný úsek silnice.

20. Dále soud poznamenává, že ke správnému spisu není připojen ani jako volná příloha uživatelský manuál k předmětnému měřidlu, aby bylo zjistitelné, jaký je správný postup při měření rychlosti a zda tedy závěry správních orgánů o tom, že měření bylo prováděno řádně a dle uživatelského manuálu jsou správné či nikoli. Proto v tomto směru není zjistitelné, zda je správný jednoznačný závěr správních orgánů, které se odvolaly na to, že policistka prap. M. M. uvedla ve své výpovědi, že fakt, jestli vozidlo jede vůči radaru rovně či šikmo, podle ní nemá na měření vliv a při nastavování radaru v podstatě není možné nastavit něco mimo návod k použití, tam se prostě jen vyplňují dané hodnoty. V tomto směru nebyly vyvráceny námitky žalobce.
21. Soud také nepřehlédl, že žalovaný vytyká žalobci jeho úvahy v tom směru, že dle žalobce z fotodokumentace měření je zřejmé, že mezi předjížděným vozidlem a jeho vozidlem je po předjetí stále stejný rozestup, jsou pouze jeho ničím nepodložené spekulace, protože na celkem čtyřech snímcích z devíti předjížděné vozidlo za jeho vozidlem vidět není, a z ostatních snímků nelze zcela objektivně stanovit, jaká je mezi vozidly vzdálenost. Přitom sám žalovaný také své úvahy uvedl např. ohledně toho, že byl dostatek prostoru k zařazení se žalobce před další vozidlo, ač přitom vycházel také ze snímků z měření.
22. Dále soud neshledal, že by měl žalovaný oporu v tom, co v odůvodnění rozhodnutí uvedl ohledně tvrzení žalobce, že předjížděnému vozidlu nemohla být rychlost změřena, protože jeho za ním v zákrytu, že toto je vyvráceno výpovědí obou zasahujících policistů při ústním jednání. Policista K. S. totiž na otázku „měřili jste i rychlost jízdy předjížděného vozidla“ toliko uvedl „ano, měřili jsme i rychlost jízdy předjížděného vozidla“, ale žádný údaj o rychlosti tohoto vozidla neuvedl a ani kdy a v jakém místě se tak stalo, přičemž vozidlo žalobce změřili poté, co předjíždělo jiné vozidlo a zařazovalo se zpět do jízdního pruhu. Policistka M. M. o rychlosti předjížděného vozidla vůbec nehovořila, pouze uvedla, že měření rychlosti prováděl kolega a pokud nějaké vozidlo překročilo rychlost, tak jí to sdělil a ona pak vozidlo zastavila. K tomu soud pouze poznamenává, že na snímcích při rychlosti vozidla žalobce 150 km/h a 103 km/h je vidět za ním jedoucí předjeté vozidlo, ale na zbývajících snímcích není vůbec vidět, tudíž se lze domnívat, že v takovém případě je nepravděpodobné změření jeho rychlosti, přičemž při nejvyšší rychlosti vozidla žalobce se jednalo o vzdálenost měření 308,3m a předmětný silniční rychloměr měří na max. vzdálenost 400m, jak uvedla policistka. Je tudíž otázkou, o jakém měření rychlosti předjížděného vozidla jmenovaný policista hovořil, protože v takovém případě se muselo toto vozidlo nacházet téměř 91,7m od místa prvního měření vozidla žalobce, tudíž předmětné vozidlo se nacházelo v zatáčce a dle uvedeného certifikátu má být měřicí úhel 0°, což pravděpodobně nebylo splněno. Z obsahu výpovědi policistů není ani zřejmé, jakým způsobem bylo měření prováděno – zda měřič byl umístěn na stojanu nebo ve vozidle, či se jednalo o měření policistou stojícím na okraji vozovky. Rovněž není zřejmé, z jakého důvodu měřič osobně nastavila policistka, která dané měření neprováděla, ale zastavovala vozidla.
23. Žalobce tvrdil, že k překročení povolené rychlosti došlo v důsledku toho, že jím předjížděné vozidlo začalo při předjíždění zrychlovat, proto překročení povolené rychlosti. Je nepochybné, že pokud řidič předjíždí vozidlo, vidí před sebe a ovládá rychlost vozidla, ale pokud začne při předjíždění brzdit, aby se mohl zařadit za jím předjížděné vozidlo,

kteřé najednou zvýšilo rychlost, dostává se do méně bezpečné situace, protože není ihned schopen zjistit, zda je za předjížděným vozidlem dostatečná mezera pro bezpečné zařazení před další vozidlo, když může i nastat situace tzv. mrtvého bodu, kdy vozidlo neuvidí či jej uvidí až „na poslední chvíli“ a tak může dojít k daleko nebezpečnější situaci než té, kterou zvolil žalobce, tj. dokončit předjíždění i za cenu krátkého překročení povolené rychlosti. Navíc v danou chvíli může zrychlit i vozidlo, před které by se hodlal řidič zařadit a je zde další nebezpečná situace. Dle názoru soudu obsah výpovědí slyšených zasahujících policistů je v rozporu s obsahem snímků založených ve správním spisu ohledně zdokumentování rychlosti vozidla žalobce, jelikož se opravdu nejedná o přímý úsek vozovky, ale je zcela zřejmé, že vozidlo žalobce při prvním měření se nachází v mírné zatáčce, což je viditelné dle čar na vozovce i ze svodidel podél silnice. Navíc verzi žalobce odpovídá i další obsah snímků a to, že jím předjížděné vozidlo zrychlilo při předjíždění, protože na snímcích je v těsné blízkosti za vozidlem žalobce a při rychlosti 147 a 133 km/h není vůbec vidět, je v zákrytu, tudíž nebylo ani možné jeho rychlost změřit a proto ani nebylo možné zastavit toto vozidlo, když bylo zastaveno vozidlo žalobce. Rovněž ze snímků je patrné, že záměrný kříž nebyl na vozidle žalobce umístěn stále na stejném místě a přitom se má jednat při měření o úhel 0° dle založeného certifikátu, což v tomto případě nebylo.

24. Soud ještě podotýká k otázce krajní nouze uvedené v rozhodnutí žalovaného, že je třeba zohlednit v tomto směru celou danou situaci, jelikož řidič vozidla má na rozhodnutí velice krátký časový úsek a záleží na něm, jak situaci vyhodnotí a pokud ji vyhodnotí jako krajní nouzi a dle ní se zachová, lze pak velice těžko mu vyčítat, jak se rozhodl situaci řešit, pokud neohrozí další účastníky silničního provozu. V této věci k ohrožení dalších účastníků silničního provozu však nedošlo a žalobce i za cenu překročení rychlosti dokončil předjíždění, kdy ve velmi krátkém časovém úseku zrychlil a vzápětí zpomalil (viz shora) na rychlost mírně překračující povolenou rychlost, tudíž i v takovém případě je na místě postih odpovídající porušení zákonné povinnosti a tedy i zájmu společnosti na bezpečnosti silničního provozu. Žalobce nezpochybňuje překročení povolené rychlosti, ale s tím, že k tomu byl přinucen jednáním řidiče jím předjížděného vozidla. Je přitom povinností všech řidičů vozidel dodržovat zákonem stanovenou rychlost, ale ve výjimečných případech je lépe zvolit překročení této rychlosti než jejím dodržením způsobit nebezpečnou situaci, která může mít daleko horší následky než jen překročení povolené rychlosti ve velmi malém časovém úseku. Navíc se vždy lépe hodnotí situace až poté nikoli předtím, proto s nadsázkou lze říci, že „po bitvě je každý generál“.
25. S ohledem na obsah předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem. Žalovaný se dle názoru soudu v této věci dostatečným způsobem nevypořádal plně s odvolacími námitkami žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21.7.2021 a dospěl proto k závěru, že v tomto směru je žaloba částečně důvodná, když námitky, které soud neuznal za důvodné jsou uvedeny výše.
26. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud napadené rozhodnutí zrušil stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro vady řízení ve smyslu § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s., neboť shledal žalobu důvodnou s ohledem na výše zjištěná pochybení správních orgánů (**výrok I. rozsudku**). Ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. zavazuje soud svým právním názorem správní orgán I. stupně k tomu, aby odstranil výše vytýkané vady (viz body 19-23) a poté ve věci znovu rozhodl.
27. O náhradě nákladů řízení (**výrok II. rozsudku**) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta

první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce požadoval náklady tohoto řízení, avšak bez specifikace, proto mu soud přiznal náhradu nákladů ve výši zaplaceného soudního poplatku, tj. 3,00,-Kč, a tuto částku je povinen k rukám žalobce žalovaný uhradil ve lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 28. dubna 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně